

El jorn dels miserables

L'operació d'estat que ha significat la reelecció d'Ada Colau al capdavant del govern de Barcelona, amb el suport, ben esperat, dels socialistes i, l'inesperat, de Manuel Valls, aprofundeix clarament en la crisi de l'estat espanyol i en la construcció de la República Catalana. I això és així, perquè ha obligat els espanyols a actuar a la desesperada, contra tota lògica, i sorprenent l'opinió pública internacional, que ha vist com una suposada líder de l'esquerra més populista, era escollida gràcies als vots d'un polític desprestigiats a França i arreu del món. Això no és normal. Això no s'entén des d'una lògica europea, i fins i tot diríem mundial. A l'Europa progressista, això no s'hauria acceptat mai. Però és ben evident que, a Espanya, té tota la seva lògica. Hem assistit a una nova «Operació Salvar Espanya», i en van unes quantes. I a cadascuna d'elles, el desprestigi espanyol s'ensorra cada cop més. Després d'aquest episodi, només els falsos comuns poden estar satisfets. Els que ho són de debò, encara deuen d'haver caigut en un estat de depressió profunda. I no és per casualitat. Que qui estigui darrera del vot a la Colau, sigui el fons Blackstone, una de les empreses que més terrorisme immobiliari practica resulta una paradoxa.

O potser no. Siguem realistes i pensem en clau de *realpolitik*. Que ja va sent hora. Deixem-nos de liris i teletubisme. Els espanyols ens volen la pell. I el PSOE s'ha proposat fer de braç executor. I van a per totes. És a dir, el PSOE és l'enemic aferrissat de la República Catalana. I amb ell, és clar, el seu acòlit, el PSC. Aquesta constatació òbvia, de calaix, ens porta a dues reflexions que penso que són rellevants.

La primera és que l'«Operació Colau», no és més que la primera fase. Amb ella s'ha aconseguit el trencament de l'equidistància dels dirigents dels comuns i de tots aquells que esperen d'això aconseguir una menjadora, que, a partir d'ara la defensaran a matadegolla. S'ha acabat la comèdia, i el PSOE suma un nou aliat. Tots els discursets esquerranistes de la Colau i companyia s'han esvaït, engolits pel miratge de continuar ocupant les cadires. Que sense elles, la vida és molt dura. Ara, ben probablement, assistirem a actes folklòrics de radicalisme

social, totalment innocent per al poder espanyol.

Aquesta fase, serà seguida, m'hi jugo un pèsol, pel gran envit que representarà l'«Operació Borrell», és a dir, la presentació d'aquest individu com a candidat a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, amb l'objectiu, de que esdevingui el President de la Generalitat. I d'aquesta manera donar per acabat el procés. Per aconseguir aquest objectiu, el PSOE necessitarà d'un nou aliat. I aquest, tot sembla indicar-ho, seran els dirigents liquidacionistes que actualment es troben al capdavant d'Esquerra Republicana. Es veu a venir, cada cop més clar. Serà la tàctica del *salami*, que ja era aplicada durant la guerra freda a l'Europa sota control soviètic, i que consisteix, essencialment, en anar afeblint l'enemic, no de tot d'una, sinó tall rere tall, fins que no en quedi res, d'ell.

Això em porta a la segona reflexió. El lamentable espectacle que hem vist en els pactes postelectorals locals ens hauria de servir com un toc d'atenció. Els partits republicans, en alguns casos, han caigut de quatre potes en la trampa espanyola. Amb l'agreujant que alguns d'ells ho han fet sense complexos, anant-se'n al llit municipal amb el seu major enemic. Repetim-ho: el PSOE. No entendre que davant la suposada estratègia local que han esgrimit alguns polítics de vol gallinaci, els espanyols han aconseguit quotes de poder que no es mereixien i que les faran valer que arribi el moment.

Per això, és necessari, s'imposa, no deixar entabanar-nos. Tenim una força immensa al nostre abast. Tenim un President a l'exili, i un a l'interior, que estan disposats a anar a per totes. Ells han de ser, de fet, són, el nostre referent. I hem d'ajudar-los a acabar la feina. La nostra batalla a Europa és més decisiva que mai. L'estem guanyant i la guanyarem, si no ens deixem fer talls, com voldrien els nostres enemics.

Amb el President Puigdemont al Parlament Europeu, els espanyols estan derrotats. Només és qüestió de no afluixar. I sobretot d'actuar amb *realpolitik*. Sense caure en el *kumbaianisme*, ni en abraçades llefiscoses.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Novament la DUI
per Josep Felip

PÀGINA 2

I resulta que el canvi érem nosaltres
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Adéu, Ramon
per Teresa Casals

PÀGINA 4

Caragirada
per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

L'efecte Valls
per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Novament la DUI

Acabat el judici farsa, arribat l'estiu i passades les eleccions i posteriors pactes caldria saber on tornem a estar. El poble i el moviment independentista està en el seu lloc, no s'ha mogut ni un cm en la seva posició d'aposta radical per la independència, la república, la llibertat i la democràcia..., i per aquest ordre.

Els partits i grups polítics pro-independència despistats. Els amics d'ERC que volien eixamplar la base menjant-se els comuns, resulta que els comuns, amb la inestimable ajuda de "monsieur le citoyen paye pour l'ibex 35" i els senyors del 155 que el tornaran a aplicar quan sigui necessari se'ls han menjat a ells sense que la Sra Colau, transfigurant pell i camisa, s'hagi ruboritzat.

Els comuns, tant pulcres i immaculats ells..., que si no es fa la seva revolució no se'n pot fer cap, perquè totes les altres són errònies, faltades de fonament, venudes al capital, ells, tant virginals, que no volen ser comptats ni en el si ni en el no a la independència..., alhora de la veritat tot i perdent les eleccions a "xupar" poder gràcies al 155 i amb els qui pacten amb VOX: "Toma ya". Ja ho diu la dita...: "El que és del comú no és de ningú", i si no és de ningú el primer que passa per allí s'ho agafa i s'ho queda..., i el qui ha passat per allí i s'ho ha quedat han estat els del 155 i "monsieur Ibex-35" amb la complaença i benefici de la Sra Colau..., i

les bases de "la comuna" i els eixampladors de l'esquerra de l'eixample s'han quedat amb un pam de nas.

Si perds, perds i si guanyes, guanyes o potser no estem tots d'acord amb la lletra de "Grandola vila morena...; o povo e qui mais governa dentro de ti o cidade". Fer pactes per arrabassar la victòria al guanyador potser és legal però no és gaire democràtic i menys ètic..., ni gaire legítim.

Dit el que s'ha dit, sempre he pensat i penso que el món local en tot al que fa al procés d'alliberament nacional el que ha de fer és no parlar gaire i creure. Creure el que diu el President legítim, el President nominal, el Govern i el Parlament i per aquest ordre.

A Reagrupament lluitem per l'èxit de l'alliberament nacional català, la independència, la república i la llibertat. Doncs be, parlem de la independència, la república i la llibertat. Nosaltres som els de la DUI, aviat sembla que tornarem a ser els únics, nosaltres i la gent del Consell per la República..., al President Torra ja el compto com reagrupat.

Del 9-N fins avui, s'han fet dos referèndums i dues eleccions plebiscitàries, votacions que ha guanyat de carrer el moviment independentista, i si i sumem les del Parlament Europeu que també tenien caire plebiscitari i varem guanyar de carrer potser ja no cal fer-ne més de votacions "ad-hoc" per aquest

tema, ja no ens calen més empresonats i exiliats..., el que cal és repensar l'estratègia de la DUI (estalvio tota la justificació que és l'únic camí útil atès la posició de l'estat borbònic espanyol). Repensar la DUI, recuperar l'estratègia de la DUI. Amb la sentència la revolta, la publicació de la declaració al DOGC i la gent, tota la gent en peu de pau al carrer defensant la República, dia i nit, de forma permanent 300.000 persones al carrer envoltant el Palau de la República, ara de la Generalitat, amb tot el govern, el parlament i d'altres parlamentaris i alcaldes –a l'alcaldessa de Barcelona no cal que l'esperem- en reunió permanent i el país en serveis mínims. Algú té una proposta diferent, pràctica, pacífica i útil? Si la té que ho expliqui, jo seré el primer agrair-li..., si me convenç.

Alhora de tancar l'article m'ha arribat la notícia de la mort del company Ramon Payàs, vaig tenir l'oportunitat de parlar i debatre amb ell en diferents ocasions, especialment recordo una interessant sobretaula el dia de la presentació de La Crida a Manresa, la sensació va ser d'estar davant un home que transmetia molta serenitat i tranquil·litat..., molta pau. Té trobarem a faltar.

Josep Felip

I resulta que el canvi érem nosaltres

A Vic l'Equip de Junts per Catalunya ha obtingut, a les eleccions municipals, la majoria absoluta. Hem passat de 9 a 11 regidors en un consistori de 21, amb un augment de 2.522 vots (ens van votar en total 7.786 ciutadans, un 43,41 % del cens).

I com hem aconseguit aquesta fita? Tothom (periodistes, tertulians locals i polítics) es veu capacitat per raonar aquest èxit, jo també: aquí us exposo la meua versió personal.

La raó més important de totes ha estat la feina ben feta. Els regidors i les regidores, encapçalats en tot moment per l'Alcaldessa, hem estat molt sovint al carrer, als barris, als comerços i amb les entitats i associacions de veïns. I hem escoltat molt. També hem procurat de dir sempre la veritat, de no donar mai falses esperances i hem argumentat les nostres decisions posant el conjunt de l'interès de la ciutat al capdavant.

L'Anna Erra, l'Alcaldessa, ha tingut un paper predominant. Sempre ha estat amb els ciutadans, al seu costat, no ha fet servir interlocutors ni filtres, en tot moment amb el seu somriure però també amb determinació i autoritat.

Els grans reptes de ciutat que no hem pogut dur a terme (com la recollida de residus "porta a porta" o la remodelació del mercat municipal, per exemple), han estat justificats i les seves causes les hem informat de forma clara i transparent. I

els projectes que sí que hem realitzat (com el nou POUM), els hem mirat de consensuar amb la resta de partits, amb els agents de la ciutat i, sobretot, amb els veïns. En definitiva, ha estat una feina constant de tots, durant quatre anys.

A part d'això, però, també hi ha influït que les eleccions europees van portat més gent a votar. Però aquest factor, com ja s'ha apuntat en molts altres municipis, no ha estat determinant. L'efecte Puigdemont, a Vic, ha aconseguit el 58% dels vots a les europees, però s'ha demostrat que el vot no anava lligat en les dues urnes.

També ha pesat el fet de la campanya que vam realitzar tota la llista de la candidatura, amb parades als mercats setmanals i les visites porta a porta, a les cases i pisos dels veïns de tots els barris de la ciutat. I als veïns que ens atenien, que eren molts, els

escoltàvem amb un somriure i ens vàrem esforçar a atendre amb brevetat les seves demandes o consultes.

L'Alcaldessa, però, resumeix el motiu de l'èxit en una frase, que trobo que és molt encertada. Es refereix al canvi que es va erigir com a estandart desafiant dels partits auto anomenats d'esquerra de la ciutat (ERC, CUP, PODEM i PSC), que hom diu que ja s'havia començat a enfilat un pacte per treure'ns del govern; fins i tot, un d'ells (les CUP) ja celebrava públicament, al final de la campanya, la victòria de les esquerres abans d'hora. Les paraules amb les que l'Anna Erra resumeix l'èxit són: "a alguns els semblava que la ciutat volia un canvi i resulta que el canvi, érem nosaltres".

Josep Ramon Soldevila

Adéu, Ramon

Ramon, estimat amic, company de Reagrupament, què farem «Els Amics de les Homilies» sense tu? Des que en Joan Carretero ens va encomanar la tasca de fer ben visible la importància que la llengua catalana tenia per al nostre país, hem fet molta feina i hem aconseguit moltes fites... però Ramon tu saps perfectament que ens queda molta feina per fer. I tu eres el nostre motor. Incansable, persistent, delicat quan ens posaves deures però rigorós quan es tractava de reclamar-nos si ja els havíem fet.

Ja saps, Ramon, que encara no tenim ben enllestides les rajoles que han de conformar l'auca de la Plaça de les Homilies. I ens queda per decidir amb l'Ester i la Marta de la Direcció General

de Política Lingüística com organitzem la plantada del monòlit a Montserrat. I hem d'anar a Organyà per assistir a l'assaig de l'obra d'en Joan Puigros...

Estem consternats Ramon, ja et trobem molt a faltar. Aquesta vida és una injustícia, he llegit que t'ho deia en David Bonvehí i hi estic d'acord. Saps Ramon, també t'ha dedicat unes paraules molt boniques el nostre honorable president a l'exili, el president Puigdemont. Si ho pots saber segur que estaràs molt content. Perquè nosaltres vam tenir l'honor de presentar la nostra associació al Parlament davant de tots els grups parlamentaris i el president Puigdemont va fer de moderador de la taula i jo sé que ensenyaves

les fotografies de l'acte amb orgull i reconeixement. Et feies estimar, Ramon.

No sé com ens ho farem, avui estem massa desorientats, però continuarem Ramon. Continuarem fent créixer els «Amics de les Homilies», continuarem lluitant fins a tenir un país lliure, continuarem perquè els nostres presos i exiliats tornin a casa i al final, guanyarem. I tu, com molts d'altres que ja no hi són, formareu part de la victòria que hauríeu d'haver pogut veure. Adéu, Ramon.

Teresa Casals

Caragirada

Finalment s'ha vist de quin peu calça l'alcaldesa de Barcelona. Pacta amb qui sigui i com sigui per tal de mantenir la cadira ben calenta. Lluny es queden els dies en que defensava la PAH, era una activista que li teníem respecte. El que feia tenia mèrit, doncs anava a favor de gent necessitada. Quan fa quatre anys es va presentar per alcaldessa, el salt que representava governar Barcelona, ja es veia que aquest vestit li esqueia massa gran. Sense nocions de saber fer política i només amb l'ambició d'arribar ben lluny, va tenir la sorpresa de guanyar les eleccions, per només un regidor més que en Xavier Trias, que va quedar segon.

De governar l'Ajuntament no n'ha tingut ni idea, ni el seu marit, ni els regidors per ella nomenats, com s'ha vist tantes vegades amb els problemes que contínuament han anat sorgint. Han fet que Barcelona sigui cada vegada més incívica, més bruta i més perillosa. Però això sí, el que no té amb intel·ligència ho supleix amb escreix, amb els seus discursos. Sempre la culpa és dels altres segons ella. I ara en aquestes noves eleccions, després de quatre anys de fer malbé la ciutat, queda segona en la cursa

**Ajuntament
de Barcelona**

per la cadira, i finalment s'ha tret la careta.

Pactaria amb el dimoni si fos necessari, com així ha fet, posant cara de bona nena, dient que els vots d'en Valls li eren regalats sense demanar res a canvi... Santa innocència!

Després de tants discursos, que no pactaria amb la oligarquia, que no pactaria amb la dreta, hi cau a les mans.. no solament de Manuel Valls, si no en les mans del PSC, amics del 155 i que d'esquerra en tenen ben poca cosa, com tothom sap.

Ara es repartiran els diners de l'Ajuntament i els diners de la Diputació, per a Collboni i el PSC, i tots els seus acòlits. I en Valls pul·lulant per l'Ajuntament, i cobrant també de l'oligarquia catalana que li

paga molt bé, pel fet de que no hi hagi a l'Ajuntament un batlle independentista.

Qui surt perdent amb tot això? Barcelona. I els ciutadans i ciutadanes que patim cada dia les bicicletes, patins i tots d'estrís que circulen per Barcelona sense control, les vagues periòdiques d'autobusos, vagues al metro, les anades i vingudes dels manters, i la poca efectivitat de la Guardia Urbana en les seves tasques.

I així passaran quatre anys més de la mà dels "si se puede" fins que aquests que l'han votat es facin adults i s'adonin de la falsedat que representa l'ADA COLAU.

Pilar Altarriba

L'efecte Valls

En Manuel Valls, hortenc de naixement i ex-primer ministre "socialista" francès va decidir presentar la seva candidatura per a ser el nou alcalde de Barcelona en les darreres eleccions municipals. No li va anar pas malament. Per tenir drets de publicitat i d'ús d'espais públics necessitava d'un partit que ja tingués representació a l'ajuntament de la capital i va preferir optar per Ciudadanos, malgrat ser ex-primer ministre francès "socialista", no com en Jordi Graupera, que al voler anar per lliure, li va mancar aquest suport mediàtic que a Reagrupament tant coneixem.

En Valls va fer una campanya prou tranquil·la, sense gaires grans actes, sabent que només amb el seu nom, i el suport mediàtic, podria treure bons resultats. I va treure sis regidors, un més que JuntsxCat, tot i la bona campanya feta per aquests i malgrat omplir a tots els actes que es van fer. En Valls gaudia del suport d'un grup d'empresaris, que, s'ha sabut després de les eleccions, li han pagat un sou de 20.000 euros mensuals, durant el darrer any. Aquest grup d'empresaris, coneguts com l'Ibex 35 o els de Foment o els del Circulo Ecuestre, total, son els mateixos, ja fa anys que donen suport a Ciudadanos o,

inclús als Comuns, només pel fet que a Barcelona o Catalunya no surti de mare. No poden controlar, per ara, la Generalitat, però si l'Ajuntament de Barcelona. Empresaris, amb cinc o més cognoms catalans però que no volen ni en pintura que Catalunya esdevingui un estat lliure i independent. Empresaris, la gran majoria dels quals, que van ser els seus avis que van fer la fortuna alineant-se amb el règim anterior. Empresaris que s'han fet rics a Catalunya, gràcies als treballadors catalans i a la idiosincràsia que sempre hem tingut com a país. Empresaris que han invertit en les seves empreses a Catalunya, però mai ho han fet en la seva cultura o per potenciar el país. I, com per exemple, el Grup

Peralada, entre molts altres, fan el seu festival, que no és precisament un festival on la llengua catalana prevalgui o surti reforçada. Empresaris, com el grup Planeta que otorguen el premi més quantios en literatura, però castellana!

Doncs això. El sr. Valls sabia a que venia quan va aterrar a Barcelona. I a fe de Déu, que ha fet molt bona feina. Ha aconseguit que la capital catalana no tingui un alcalde independentista. La rebequeria actual amb Ciudadanos ja estava totalment acordada. Em recorda quan en Jan Laporta va fer el mateix amb Solidaritat, després de fer la seva feina també... Tard o d'hora, aquests empresaris unionistes, quan siguem independents, s'adonaran de tot el que haurien pogut guanyar i han perdut durant aquest temps, en aquests anys on encara els nostres polítics no s'han atrevit a fer el pas endavant... Com ells, molta gent, la majoria silenciosa que diuen.

Però bé, nosaltres ho sabem, i ja fa anys que ho sabem, del potencial de la Catalunya independent. Només ens queda esperar. I la veritat, més que esperar, estem desesperats per tot aquest temps perdut.

Albert Aragones

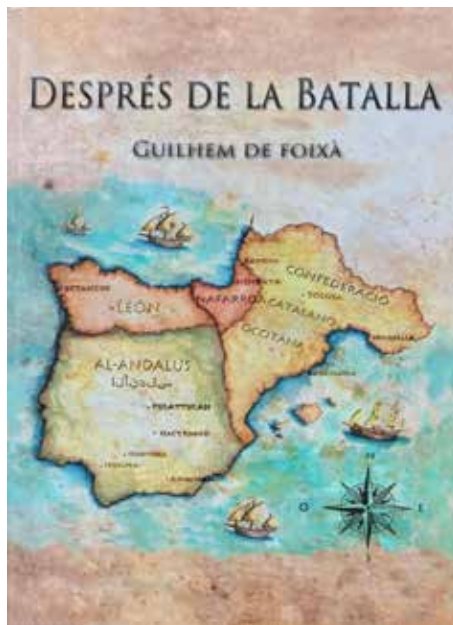
"Després de la batalla" o quan els catalans ho vam guanyar tot

Guilhem de Foixà, *Després de la batalla*, Sant Joan les Fonts, Editorial Oliveras, 2019

¿I si els musulmans haguessin guanyat la batalla de les Navas de Tolosa i els catalans-occitans haguessin derrotat els francesos i el papa a la batalla de Muret? La resposta a aquest interrogant és l'interessant material de base de la novel·la *Després de la batalla*, que planteja, de forma desacomplexada, una ucronia molt atractiva, especialment per als catalans. Resulta molt saludable que en qualsevol cultura es formulin exercicis juganers amb la història. La nostra literatura compta amb alguns altres exemples d'ucronies, com ara *Paraules d'Opton el vell*, on Avel·lí Artís-Gener suposava que eren els asteques els que, en arribar a les costes de Galícia, "descobrien" Europa.

L'obra és molt entretinguda i la triple autoria (Guilhem de Foixà és un pseudònim que aplega Josep Torrent, Judit Cobeña i Andreu Pérez) sembla concordar amb una triple veu narrativa que resulta molt amena per al lector. Totes tres veus, escrites en primera persona, corresponen a dos personatges del segle XIII, Martí de Provença i la poetessa musulmana Baixira i, d'altra banda, la Mireia, una historiadora del segle XXI, que està fent la tesi doctoral sobre una mena de crònica o dietari d'època medieval, precisament procedent dels escrits dels dos primers, als quals el lector accedeix de forma directa. Els tres fils narratius constitueixen un dels grans encerts del llibre.

Les descripcions de les batalles són molt acurades (he estat a punt de dir "de gran rigor històric") i no amaguen detalls escabrosos de la violència de la guerra en aquella època. La gran batalla que

enfrenta musulmans i cristians el 1212 és narrada des d'ambdós bàndols, cosa que afavoreix una visió estereoscòpica molt rica. A més, permet percebre la brillantor de l'enginy militar del caid de Qal't Rabah, oncle de Baixira, el qual esdevé el factor decisiu per a derrotar els cristians.

"Sempre recordaré amb orgull aquell 12 de setembre" (p. 91) afirma Martí, després de participar en la batalla de Muret, en la qual, en lloc de morir el nostre rei Pere, mor el capitost francès, l'inefable Simó de Montfort. Com en tota ucronia, apareixen diversos jocs amb el temps històric, no tan sols de l'època medieval, sinó també de períodes posteriors, com, per exemple, quan identifica Unamuno com a filòsof euskaldú. Ara bé, l'autor és prudent i estalvia tota referència a altres indrets allunyats de la Confederació Catalano-Occitana, com ara Amèrica, la possible colonització de la qual desconeixem com va funcionar en l'altre món possible que presenta aquesta ficció.

Lògicament, les ucronies sempre tenen una intenció de crítica del present. Per a fer-ho posen de manifest allò que hauria pogut ser, però no va esdevenir. La Mireia, el personatge contemporani del nostre segle, ens fa adonar de la importància de la preservació de les

llengües, un aspecte que, sense anar més lluny, l'Estat espanyol sempre ha menystingut:

"Sempre em resulta meravellós el parlar d'Occitània, tots som conscients de la proximitat lingüística del català i l'occità i per sort a l'escola ens ensenyen les tres llengües oficials de la confederació sense cap problema: català, occità i aragonès." (p. 94)

No obstant això, en alguns moments, el text presenta un cert to providencialista i algun desequilibri. Per exemple, els dos personatges principals, sobretot Baixira, tenen un comportament bastant inversemblant per a l'època que viuen. Baixira destaca per un profeminisme molt poc creïble a principis del segle XIII. El seu diagnòstic és contundent: "Les dones som tractades com el bestiar: tant els bisbes cristians, com els imams i els rabins ens bescanten." (p. 144). Ara bé, certament, cal tenir en compte que el conflicte que sorgeix d'aquest fet és un dels motors de la narració. Altrament, hi hauria menys intriga.

Així mateix, la combinació temporal Edat Mitjana-món contemporani afavoreix un tractament metaficcional. És el que passa quan l'arxiver amic de la Mireia, li planteja fer una ordenació dels fets descrits en els textos d'en Martí i la Baixira, "de forma que es puguin llegir tot seguint el relat com una història lògica: novel·lar-los." (p. 126). Precisament, aquesta és la novel·la que el lector està llegint.

En síntesi, som davant d'un relat que convida a una reflexió històrica i que, alhora, ens interpel·la sobre els valors de la nostra contemporaneïtat pel que fa a la igualtat entre sexes; el tractament de les minories; el respecte de la diversitat religiosa, lingüística i cultural, etc. A més, reivindica el paper de l'anomenada "infrahistòria", la història petita, la de cada dia, la de la gent corrent, la que fem tots vivint el nostre present i llegint divertides novel·les com aquesta sota una ombra fresca i amable un vespre d'estiu.